

5. fejezet

Gyönyörű májusi napon tartották az esküvőt, az Ingatestone Hall kertjében. Laylát a hely leginkább egy régi udvarházra emlékeztette.

A tudor kúria a XVI. században épült, a gyönyörű vörös kőépületet egy szüntelenül gondozott kert vette körül, még egy kisebb tó is tartozott hozzá. Ennek a partján fogadott örök hűséget egymásnak Luke és Zu, miközben egymás kezét szorították, a násznép pöttyös ruhákban és hózentróglikban figyelte őket. Gyönyörűek voltak, ahogy a szertartás is. Őszintének tűnt, igazinak, az, hogy ennyire szerették egymást lehántott minden tetetett mázat, amit Layla amúgy nem kedvelt az esküvőkben. Zu mérhetetlenül boldognak tűnt, és az esküvői aggodás is leszakadt róla, legalábbis addig, amíg kimondták az *igeneket*.

A fotózkodáshoz túl sok jó helyszín akadt, szinte örökké tartott, mire vacsorához jutottak. Mindent a maga idejében.

Layla nem igazán kapcsolódott be a beszélgetésbe az asztalánál, ismerte az embereket, pár orvos és neje, Zu családtagjai egy messzebbi asztalnál gyűltek össze. Nem unatkozott, de túlságosan el volt a gondolataival. Koccintott, nevetett velük, amint sorozatokat és műtéteket tárgyaltak meg furcsán felváltva, de a táncot már meghagyta másoknak.

Bár már benne jártak az estében, de még mindig kicsit furcsán érezte magát a kék alapú fehér pettyes ruhájában, a rengeteg túlltól nehezebben ment a leülés. Megint megigazította a piros övét a ruhán, nem akart a helyén maradni. Egyedül ült a nagy kerek asztalnál az arannyal futtatott terítő mellett, mikor meghallotta a nevét.

– Szia, Layla.

Megfordult a hangra, és ott állt előtte Holden, zsebre tett kézzel. Fekete nadrágot, fehér, hajszálcsíkos inget és egy piros hózentróglit viselt egy ugyanolyan színű csokornyakkendővel.

– Mi a francot keresel itt? – Layla mérgesen akarta mondani, de a megkönnyebbülés, hogy a Holden rendben van, tompította a mondat élet.

– Te hívtál meg, még a meghívót is átküldted...

– De... Akkor inkább újra megkérdem. Mit keresel *itt*?

– Úgy éreztem, ha most nem jövök, sosem látlak újra.

– Megvolt a lehetőség.

– És elcseszttem, tudom. Leülhetek?

Layla lehajtotta a fejét.

– Fel sem merült benned, hogy haragszom rád, és nem akarlak látni?

Holden leült.

– Dehogynem, mindennap. Még most is sajnálom, hogy nem mentem el a találkozónkra. Személyesen szeretném elmondani neked, hogy mi történt. Nem e-mail téma.

– És miért gondolod, hogy érdekel?

Holden szeme egy pillanatra megrebbent, de nem fordította el a fejét.

– Ha azt mondom, nem érdekel, felállok és hazamegyek.

Layla tudta, nem fogja hagyni, hogy elmenjen, akkor is, ha kellene. Beugrott neki az *Ava* című történet a blogról.

– Keressünk egy csendesebb helyet.

Layla váltott egy pillantást Zuval, aki elkerekedett szemmel nézett rá a táncter közepéről, ahogy magához ölelte a férjét. Layla intett neki, hogy nyugi.

A kert hátsó részébe vezette Holdent, az arany futó fénnel feldíszített labirintus szerű sövények hangulatosan ölelték körbe a kúriát, a zene követte őket, hiába távolodtak az esküvő központjától, ahol éppen Ray Smithől a *Right behind you* Babyre táncolt a násznép.

Layla leült az egyik fehér padra, amit Zu külön kért az esküvőre, szeretett volna lehetőséget adni a vendégeknek, hogy kivonják magukat a buliból, ha úgy érzik. Rajtuk kívül senkit sem látott itt, túl jó a zene. Holden nem ült le, pattanásig feszültnék látszott. Layla ráemelte a tekintetét, ahogy lerázta a lábáról a magassarkúját. Kibíráhatatlan.

– Waker meghalt – mondta ki egyszerűen Holden, amit nem tudott szépíteni. A hangja ez a pár szó alatt is megtörtnek hallatszott.

Laylát mintha leöntötték volna egy vödör hideg vízzel.

– Megölte magát. Én találtam meg. – Holden aprókat bólintott, mint aki maga is először mondja ki hangosan a történetet. Szigorúan tényeket, szigorúan tömondatokban. A földhöz beszélt nem Laylához.

Layla első reakcióból Holden kezéért nyúlt, aki egy kis hezitálás után kivette a zsebéből, és elfogadta. Megszorította a nő kezét és ránézett, Layla remélte, a gesztus többet jelent, mint pár üresen csengő szó. Azzal a lendülettel Holden leült mellé, de nem engedte el a kezét.

– Minden összecsúszott. Tudom, hogy írnom kellett volna vagy bármi, de észre sem vettem, és eltelték a napok, aztán a hetek, én... sajnálom. Aztán mikor rájöttem, hogy nem mentem el... bujkálni egyszerűbb.

Holden mindkét kezébe fogta Layla kézfejét, úgy nézegette mintha, valami törékeny műtárgyat tartana.

Layla lágyan megszorította a kezét.

– Nem kell többet mondanod, valami ilyen borzalmasan nehéz dolog után, az élet nem ugyanúgy megy tovább, mint előtte.

– Nem kellene, hogy ilyen nehéz legyen... nem ez az első esetem a halállal.

– Egyik sem ugyanolyan.

– Hát ez meg végképp nem – Holden hátradőlt, de még tartotta Layla kezét. – Igazából már évekket ezelőtt feladta, de próbáltunk hazudni magunknak. Az önpusztításnak is vannak szintjei, de... még Beeért sem, sem senki másért sem akarta megpróbálni.

– Bee hogy bírja?

– Tűrhetően. Sophie-nak még mindig rémálmai vannak. Nem is csodálom. Szegény, miket képzelhet, mikor először találkozik az *öngyilkosság* kifejezéssel... Az nem olyan dolog, amiről egy ötévesnek tudnia kellene. – Holden elmeredt egy pillanatra, majd észrevette magát és megrázta a fejét.

– Wakernek nem volt felesége vagy barátnője?

– Barátja. Larry két évvel ezelőtt elhagyta véglegesen. Remek fickó, de nem bírta elviselni ezt a folyamatos önmarcangolást, és a várakozást a halálra. Még a temetésére sem jött el.

– Talán túlságosan fájt volna neki.

Holden bólogatott. És elengedte Layla kezét.

– De ezt nem használhatom kifogásnak, heteim lettek volna jelentkezni... sajnálom. Nem igazán szeretnék erről beszélni, ha nem baj, csak el akartam mondani, mi történt.

Nem volt gond a megbocsátással, nem kifogást hallott. Ilyen tragédiával nem lehet csak úgy megküzdeni. Nincs mit megbocsátani. Layla látta Holdenen, hogy még erősen küzd a gondolattal, talán az emlékeivel is, mint aki próbálja visszadugni a pezsgős dugót, mielőtt kirobban az ital.

– És még témába is öltöztél – mondta Layla, ezzel megadva a férfinak, amire remélte, hogy szüksége volt, másról beszélni, mint a halálról.

– Igen... – Holden ugrott a lehetőségre. Megigazította a csokornyakkendőjét. Jól állt neki. – Féltem, hogy nem engednek be.

Layla gyorsan elmesélte Zu és Luke történetét, Holdennek tetszett a sztori, és hogy eddig megtartották ezt a témát az életükben, hogy úgy érzik, hogy ők az 50-es években találkoztak.

– És miért nem táncolsz az első sorban? Egész jó a zene. Nem hiszem el, hogy senki nem kért fel, eszméletlen jól áll ez a stílus. – Layla erre kissé elpirulva megigazította a piros szalagokat a hajában.

– Te sem panaszkodhatsz – Holden újra a csokornyakkendőjéhez nyúlt egy mosoly kíséretében, úgy, mint előbb ő a hajához. Layla most már biztosan érezte, hogy szüksége van a férfinak erre a téma és ritmus váltásra. – Nem voltam a hangulatban egyáltalán.

– Nem örülsz nekik?

– Dehogynem! Csak egy esküvőn elvárják tőled, hogy te is olyan boldog legyél, mint az ifjú pár, hajnalok hajnaláig és az egyszerűen fizikailag nem lehetséges. Amúgy is, sok még nekem a tömeg a Déli-sark után. Egy párhuzamos világ.

– Mindent el kell mesélned róla!

– Oké, van egy heted?

Egymásra néztek, de Holden nem válaszolt, csak komoran nézett erre a vicces kérdésre. Layla rosszat sejtett.

– Különben is, ha egyedül jön valaki egy esküvőre, az szomorú, nem? Csak gyerekek és a nagyszülők kérik fel – mondta, csak hogy fent tartsa a beszélgetést.

– Nem az. Ha a menyasszony lenne egyedül, az lenne ciki – mosolyodott el Holden. – De a barátokkal is szoktak táncolni az emberek, ezt még én is tudom. Szóval?

– Hát bevallom... kicsit eltávolodtam a barátaimtól – ismerte be magának is aényt. Zun kívül kevesen kérdezték meg tőle, hogy egyáltalán milyen volt a világ másik végén.

– Igen, előfordul.

– Te azért utazgatsz? Hogy leszakadjanak rólad a barátaid? – nézett rá Layla.

– Nem és igen. Elég sikeres módszer amúgy.

– Miért akarnod, hogy leszakadjanak?

Holden megint nem válaszolt, hogy miért szeretné, ha nem állna közel hozzá senki. *A családi átok.* Laylának még mindig nehezére esett belegondolni egyáltalán a fogalomba is, hogy Holden erre építi az egész életét, de Waker esete egyértelműen Holden feltevésére erősít rá, legalábbis elméletben, vagy a férfiban biztos. Még egy Liddell, aki nem érte meg az ötven évet. Nézőpont kérdése. Minden apróság lehet jel és véletlen is egyszerre.

– Szóval... akkor ez nem az a sztori, hogy mi újra találkozunk és elsétálunk a naplementébe? – kérdezte Layla egyenesen.

Holden ránézett, és minden ott volt az arcán. Még mindig gyászolt, mi mást is tehetne? Még mindig fájt neki a levegővétel is, csak próbálta leplezni. Hetek nem lehetnek elegek a testvére halálának és körülményeinek a feldolgozására. Ő találta meg... Layla hirtelen megpillantotta a férfit, akit csak a sebei tartanak össze, aki kapaszkodik ki tudja mibe, csak hogy szét ne essen itt előtte. Layla magához akarta ölelni, és azt mondani neki, hogy nyugodtan széteshet. De ezt nem teheti meg vele. Ha Holden tartani akarja magát előtte, meg kell hagynia a néma kérést. Már ha tényleg magában akarja tartani.

– Holden, ha esetleg mégis szeretnél beszélgetni róla, én...

– Nem akarok. Ne haragudj. – Holden hangja megremegett egy picit. – Fizikailag nem tudok róla többet mondani. Ne kérd...

Layla lehajtotta a fejét és bólintott. Nem tud mást tenni, mint meghagyni neki az egész fájdalmát.

– Oké. Akkor viszont mondd el az igazat. Azt hiszem, ennyivel tartozunk egymásnak. Miért jöttél el?

– Igen – nagyot szusszant Holden. – Azért, hogy normálisan elköszönjek. Hogy legyen egy végpont.

A Holdent körülvevő komor aura átragadt Laylára is egy pillantásától.

– Elutazol?

– Írországba megyek neveket kutatni. Két hét és indulok. Ki akarom szellőztetni a fejem.

– Arra jó egy másik ország. És a hideg. Én meg októberben visszamegyek.

Holden egy pillanatig nem válaszolt.

– Örülök, hogy megtaláltad a helyed – mondta végül őszintén.

– Abban még nem vagyok biztos, de egy szezont mindenképpen szeretnék megcsinálni. Meg lehet egyszer egy télit is. Szóval ennyi?

– Nem ugyanabban az országban lakunk az év nagy részében. Nem is lehetne máshogy – Holden azért szomorúnak hangzott.

– Amúgy, egy kicsit sem játszik bele, hogy annyira megijedtél az átkodtól, hogy még egy minimális kockázatot sem vagy hajlandó vállalni?

– De igen, és pont ezt kell kiszellőztetnem. Nem dughatom homokba a fejem.

– Jobb lett volna, ha csak írsz. – Layla ironikusan mondta, igazából örült, hogy láthatja a férfit. Még ha utoljára is. Még ha ilyen fájdalommal is a vállán.

– Ha csak írtam volna, akkor nem tudnám megcsinálni ezt.

Holden felpattant mellette, és kinyújtott a tenyerét, mint akinek már hiányzik Layla keze.

– Mi az?

– Táncra próbálnálak felkérni. Ez egy egész jó szám.

Layla fülelt, mert eddig csak háttér zöngéként hallgatta az 50-es évek dallamait, de most felismerte Dean Martin *Sway* dalát. Ő is szerette.

– Nem vagyok egy nagy táncos.

Holden megerősítésképpen újra kinyújtotta a kezét.

– Csak akkor, ha te is leveszed a cipőd – mondta végül a férfinak.

Holdennek nem kellett öt másodperc sem, hogy lerúgja a cipőjét és a zokniját is, Layla maga is mezítláb fogadta el a kezét. Holden azzal a lendülettel felhúzta a padról és rögtön magához rántotta. Holdennek lehetett tapasztalata a táncban, egész természetes, laza mozdulattal tette a jobb kezét Layla derekára, a nő a férfi felkarján nyugtatta a bal tenyerét, amíg a másik két tenyerük összefonódott, és apró lelépésekkel elkezdték kíséreni az ütemet.

Layla Holden sötét kék szemébe nézett, miközben ösztönből követte a férfi lépéseit és váltásait. A szél lágyan fűjt, felborzolja a hajukat, miközben Holden óvatosan bepörgette a nőt. Layla most háttal állt neki, érezte a férfi leheletét a nyakán, a fülén, a tarkóján, ahogy körbe fordultak, majd Holden újra maga elé pörgette felemelt kézzel, és végig futtatta a kezét a nő hátán. Layla teljesen beleborzongott. Amikor Holden megdöntötte hátra, Layla belekapaszkodott a nyakába behunyt szemmel, ebben a pillanatban csak a fű számított a talpa alatt, és az, aki körül ölelte. A férfi újra magához húzta.

Holden olyan közel állt hozzá, hogy majdnem összeért a homlokuk. De mégsem. Layla érezte a lüktető vérét a tenyerében. Nem akarta megbontani a szemkontaktust, egy pillanatra sem. Holden most egy kézzel elengedte Laylát, de csak azért, hogy a zene marimba ütemére újra magához pörgesse. Layla a férfi mellkasára érkezett. Holden tört meg hamarabb, lehajolt és lágyan megcsókolta Laylát, aki lelkesen válaszolt neki.

– Azt hittem csak táncolunk – mondta Layla halkán, mikor elvált az ajkuk.

– Ez is a tánc része, azt hiszem – Holden már nem engedte el a nő derekát és hátát, inkább csak egyhelyben álltak, ahogy magához ölelte.

– Mindenki így táncolsz? – Layla beleburkolózott a férfi illatába és ízébe. Nem bírta elengedni.

– Sosem táncoltam még így senkivel – mondta egy szégyenlős mosoly mögött Holden. Laylának nem kellett lábujjhegyre állni, hogy megismételje a csókot.

– Ezt még a parkban meg kellett volna tennünk.

– Meg bizony.

Layla tudta, hogy minden, ami Holdenhez húzza, csak az agya által generált kémiai reakció, de inkább elhallgattatta a racionálisabb felét és hagyta, hogy a mámor megtalálja.

Holden engedte el. Megint.

Még együtt töltöttek pár órát a násznéppel, Holden mosolya őszintének tűnt, Layla nem is sejtette, hogy először volt az, mióta belépett a testvére lakásába azon a napon.

Egymás kezét egy pillanatig sem engedték el. Layla úgy érezte magát, mintha be lett volna kicsit szívva Holden jelenlététől. Ha ennyi, akkor ennyi, de legalább ezt kiélvezi és nem görcsöl. Táncoltak, viccelődtek, az ír nevekről beszélgettek. Még pár óra volt vissza hajnalig, mikor Layla elkészönt Zutól, és Holden kezét fogva beszállt egy taxiba, ami az alig húsz percre lévő lakásához vitte őket.

Layla továbbra is fogta Holden kezét és nem is engedte el reggelig, amikor a férfi, Layla lakásából kilépve, az 50-es éveket idéző ruhájában, be nem ült egy autóba, és végleg elbúcsúztak.